

Ștefan Carabeș a răsfoit ziarul, s-a mai uitat o dată la biletul care i-a bulversat ritmul zilei, l-a aruncat la coș și s-a apucat de citit. Citea *Citadela* lui Saint-Exupéry. „Pietrele nu știu nimic despre templul pe care-l alcătuiesc și nici nu pot să știe ceva“ (LXXXVII) – dar iată că acest fir de nisip pretinde că el poate contempla miracolul întreg, că lui i-a fost dată povara rostirii cuvintelor care iluminează materia magică... Se vedea că mintea i se rotește în jurul biletului, nu se putea concentra asupra textului, ochii îi alunecau peste rânduri fără să înțeleagă ce citește. Era ca și cum un om ar sta pe trotuar, la un colț de stradă, și-n clipa când ajungi în dreptul lui, fulgerător și neașteptat, te-ar lovi cu toată forța pumnului în ficat. În primul moment nu simți durerea, ci un gol care te încovoiaie. Dar și dorința de a-l privi în față pe mârșavul agresor. Acum însă pe cine să privești în ochi?

Se gândi că ar putea fi o farsă din partea colegilor, după nesfârșitele discuții pe teme religioase cu bătrânul iehovist fanatic și incult, care a stat închis unsprezece ani pentru credința lui. Nu spre meritul lui, nici spre lauda statului care l-a pedepsit, ci numai pentru că a refuzat să se înroleze și să pună mâna pe o armă. Pentru el, armă însemna pușcă, armă de foc. Nu voia să admită că toate obiectele dure puteau deveni arme, cum au și fost folosite de-a lungul timpului, silexul, ciocanul, securea, ba chiar și praștia, celebra praștie a lui David... Chiar el, cel ce avea să-i iubească pe Jonathan și Saul și să scrie psalmii... Dar, la urma urmelor, de ce-l preocupă atât de chinuitor proveniența biletului?

Supărat pe el însuși, Ștefan și-a încropit o cină sărăcăcioasă și s-a culcat. O vreme s-a mai vânzolit în pat, dar a avut un somn lung și odihnitor, de a doua zi uitase aproape cu totul de biletul buclucaș. Nu s-a gândit că n-avea cum să scape numai cu-atât. Pentru că după

nouă zile, mai precis pe data de 28 aprilie, Ștefan Carabeș găsi în cutia poștală un bilet cu un conținut total diferit: „Domnul îi acoperă cu daruri pe supușii Lui. Dacă ai îndeplinit porunca norocului tău, du-te peste trei zile pe strada Salcânilor, la îngânarea zilei cu noaptea. În al șaptelea copac de pe partea numerelor cu soț vei vedea o scorbură. Acolo vei afla ce ai de făcut. Ai grijă să nu te vadă cei ce au stârnit mânia aprigă a Domnului (Mănăstirea Putna)“. Pe verso, aceeași semnătură: B.L.

Ștefan Carabeș zâmbi. Începea să înțeleagă, credea că înțelege. Cineva căuta creduli pentru a scoate, probabil, niște castane din foc. Dar de ce tocmai el? În ce încearcă cineva să-l bage? Trebuia să recunoască totuși că are de-a face cu un tip inteligent, cu multă fantezie. Oare pe toți îi îndrumă spre aceeași ascunzătoare sau găsește pentru fiecare un alt cuib din care să ducă ouăle de cuc unde trebuiau să ajungă? Oare cine ar putea fi și cu ce scop manipulează? Ar putea fi vorba, firește, despre un tip deștept, excentric, care stă la pândă undeva în apropierea locului indicat și se distrează pe seama celor pe care îi prostește.

Ștefan Carabeș credea că l-a ghicit pe autorul biletelor și se hotărî să se ducă peste trei zile pe strada indicată și să spioneze locul, să arunce o privire spre eventuala scorbură, să aștepte ivirea celuiilalt și să se distreze el pe seama lui, adică să inverseze rolurile. Dar biletul nu specifica ora la care trebuia să fie acolo. Ca să nu fie nevoit să aștepte prea mult, se va duce mai degrabă spre căderea nopții, pentru că strada era circulată și putea stârni nedumerire oprindu-se la o scorbură ca un copil curios. Dar oare omul acela avea timp să pândească toată ziua? Sau locuia undeva în apropiere? Sau nu mai conta dacă urmarea se produce sau nu?

Cele trei zile au trecut neașteptat de greu. Ștefan Carabeș era hotărât să afle cine se ascunde în spatele misterioaselor bilete, să-l privească în față, să se convingă că nu-i vorba de un descreierat oarecare, ci de personajul pe care începea să-l schițeze gândul său foarte preocupat de identitatea celui ce s-a intruzionat în existența lui.

A treia zi, în amurg, s-a dus pe strada Salcânilor și a început să urce panta lină, căutând cu ochii scorbura din al șaptelea copac. Slujitorii municipalității taie aproape în fiecare an ramurile copacilor, obligându-i să-și reia creșterea aproape din același loc, să dea lăstari noi, de aceea ei cresc chinuit, se chircesc de o durere pe care noi n-o putem înțelege, n-o putem resimți, pentru că nu se poate transforma într-un țipăt. În locul unui ciot ceva mai gros, putrezit, a început să se caște o scorbură, probabil că și vreo ciocănitore a dat un cioc de ajutor, un loc în care nimănui nu i-ar trece prin cap că s-ar putea ascunde ceva. Iată deci ascunzătoarea despre care vorbește biletul. Dar el trecu mai departe de parcă n-ar fi fost decât un simplu trecător. Nu i-a trecut nici o clipă prin minte că ar putea fi „ales“, deci cunoscut de autorul biletelor. Privea atent în toate direcțiile, cerceta ferestrele, dar nimic și nimeni nu-i trezeau suspiciuni. Aproape de capătul străzii era o cofetărie. Ștefan Carabeș s-a așezat pe terasa cochetă și a cerut o cafea. Fuma și spiona strada încă destul de umblată. Îi cerceta discret și pe consumatori, oameni obișnuiți, unii cu copii, câțiva tineri ceva mai gălăgioși care voiau cu orice chip să atragă atenția, două doamne în vârstă ce vorbeau despre o absentă care le displăcea. Și el, Ștefan Carabeș, care ceruse a doua cafea și fuma a treia țigară, adus aici de o curiozitate malignă. Dintre toți trecătorii, nici măcar unul nu s-a uitat la al șaptelea copac de pe partea numerelor cu soț.

Cofetăria închidea. S-a ridicat și a început să coboare strada. În dreptul ascunzătorii s-a oprit la marginea trotuarului, ca un om care vrea să traverseze strada și privește în amândouă sensurile; a aruncat o privire spre scorbura și a văzut că în interior se află ceva, părea un sul de hârtii. S-a aplecat să-și lege șiretul slăbit al unui pantof și s-a convins că nu era nimeni pe toată lungimea străzii, nimeni n-ar putea să-l vadă. S-a ridicat și din întoarcere a înălțat mâna până la scorbura, ceva mai sus de statura lui, a apucat sulul și l-a băgat în buzunar, apoi a traversat la pas alergător strada, a făcut cei câțiva pași până la capătul ei și a cotit pe strada Verde. După câțiva pași a trecut de partea cealaltă și a revenit în dreptul străzii Salcânilor, s-a rezemat de zidul unei case și aștepta să vadă pe cineva apropiindu-se de ascunzătoarea aceea atât de bine găsită.

S-a întunecat, dar nimeni nu s-a apropiat de cel de al șaptelea copac de pe partea numerelor cu soț. Pe strada Verde venea un om cu țigara aprinsă. L-a salutat și l-a rugat să-i de-a un foc. Cu țigara aprinsă, porni spre casă, curios să vadă ce are în buzunar, dar și supărat că a intrat într-un joc atât de absurd. O voce interioară malițioasă, căreia nu-i putea porunci, îi șoptea epitete suburbane.

În centrul orașului a intrat la autoservire și a căutat o sticlă de coniac. Nu premeditase gestul, nici nu era sigur că are destui bani, s-a scotocit prin buzunare, pentru că avea nevoie și de pâine și câteva felii de salam, dar simțea o stranie dorință de a bea. Spre surprinderea lui, coniacul era neașteptat de ieftin. S-a întors acasă pe jos, încet, amânând parcă momentul în care se va confrunța cu conținutul sulului, convins că va fi un colosal hohot de râs pe seama lui. Cu toate acestea, n-a aruncat hârtiile la vreun coș de gunoi.

Ajuns acasă, s-a gândit să cineze mai înainte de a se uita la sulul suspect. A desfăcut sticla și a gustat direct din ea băutura care i se părea suspect de ieftină, însă avea un gust surprinzător de bun. Nu și-a mai căutat un pahar, a continuat să tragă câte o dușcă direct din sticlă după cele câteva dumicate pe care le-a putut înghiți. A scos apoi sulul din buzunar. Era legat la mijloc cu sfoară de cânepă, sfoară banală pentru ambalat. Abia când a desfăcut legătura și-a dat seama că sulul are în exterior o hârtie impermeabilă, cu folie de staniol pe-o parte, ca ambalajele de ciocolată. Apreciind după grosime, puteau să fie vreo douăzeci de coli ministeriale. După ce a îndepărtat hârtia exterioară, a lăsat sulul să se desfășoare pe masă. A început să citească textul de pe prima coală. I se adresa lui:

„Dumnezeu îi dă fiecărui om ceva special de făcut. Tu ai fost ales pentru acest rost. Nu-i un joc. E un lucru extrem de periculos, dar trebuie făcut. După ce vei citi conținutul colilor, vei înțelege cu ce te afli față în față. În aceeași zi, toate colile trebuie să fie distribuite în același cartier, introduse în cutiile poștale indicate pe fiecare foaie. Alegerea zilei rămâne la latitudinea ta. Poți refuza, desigur, nimeni nu te va învinui de lașitate. Vei înțelege și de ce recurgem la acest mod de răspândire. Nimeni nu cunoaște pe nimeni. Așa că nimeni nu poate denunța pe nimeni. Sigur că riscul de a nu se distribui colile este considerabil, dar aproape toți bărbații aleși și-au dus la îndeplinire misiunea. Pentru că fiecare a simțit că este vorba despre ceva important și nu poate dezamăgi. Ai toate motivele să fii suspicios, să bănuiești că ești atras într-o cursă de șoareci. Te asigurăm că nu-i vorba de o provocare. Sunt lucruri mult prea periculoase. Nu ne jucăm cu libertatea și viața nimănui. Dar nici nu putem sta pasivi în fața opresiunii. Te-am ales să participi

la această luptă. Dumnezeu să-ți lumineze cugetul și să te călăuzească. B.L.“

Deși stătea pe scaun, îi tremurau picioarele. Nici nu îndrăznea să se gândească ce l-ar aștepta dacă ar fi prins cu așa ceva la el. Cel mai simplu ar fi să le facă bucăți-bucățele, fâșii-fâșioare, și să le arunce la toaletă. Țsta a fost primul gând. Apoi începu să recitească rândurile de mai sus. Se mai liniști puțin. Dacă ar fi fost „ceilalți“, nu ajungea cu ele acasă. Mai trase o gură de coniac. Nu că n-ar fi fost de-ajuns cât băuse, dar simțea că oricum nu s-ar îmbăta. Începea să devină tot mai lucid. Și culmea, prinse și un pic de curaj. Vezi bine, era considerat un adevărat bărbat. E adevărat că nu știa de către cine, dar faptul în sine îl făcea oarecum mândru. Asta e, bărbații nu trebuie să dezamăgească nici când fac prostii.

A apreciat corect numărul de coli. Erau fix douăzeci. Bătute la mașină. La aceeași mașină, una care avea brațul literei A puțin deformat, imprimarea era inegală, aproape ștearsă la piciorul stâng. Textul era un fel de manifest, un îndemn la trezire și recâștigare a demnității. Cuvintele erau pătimășe, făceau apel la istorie, la mândrie. Vorbeau despre un viitor apropiat în care se vor produce cutremure sociale. Oamenii trebuie să se pregătească să-și schimbe viața. După primul paragraf, cu multe semne de exclamare, Ștefan se opri. Tot ce citise era un îndemn deschis la revoltă. Un miriapod de gheață îi trecu prin șira spinării. Fir-ar să fie! Cu așa ceva te frigi.

A stat o vreme cu ochii pironiți în noapte, golit brusc de orice gând. Nu mai simțea nici teamă, nici mândrie, nici vreun fel de chemare pentru fapte mari, nici speranță, nici lehamite. Nimic. Doar un singur și copleșitor sentiment de abandon. Simți din nou singurătatea